

FOAIE PAROHIALĂ FEBRUARIE 2021

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

*Nu ajunge să nu facem răul,
dar trebuie să facem binele!*

Calea desăvârșirii creștine

Dacă vorbim cu un creștin obișnuit, el își va exprima dorința de a fi desăvârșit, dar în ceea ce privește preocuparea reală, lupta pe care trebuie să o poarte zi de zi pentru a fi desăvârșit, aceasta nici măcar nu este adusă în discuție.

Noi am vrea să fim desăvârșiți, dar așa, în mod „automat”, fără să facem nimic; dacă se poate, să le facă Dumnezeu pe toate!

Cel care vrea să învețe filozofie, matematică sau altă știință, nu va arunca cărțile, condeiul și caietele și nu va neglija studiul, cu gândul că nu în acestea stă știința, dar se va folosi de ele ca de niște instrumente pentru a dobândi știința. Tot așa, **sfaturile evanghelice și virtuțile morale sunt**

niște instrumente fără de care, pe calea obișnuită, nu se poate obține iubirea desăvârșită. De aceea, în înaintarea în desăvârșirea noastră trebuie să ne străduim să învățăm aceste virtuți. Să vedem, așadar, cum putem dobândi iubirea desăvârșită cu ajutorul sfaturilor evanghelice și al virtuților morale.

Pentru a ajunge la o capodoperă, toate artele desăvârșesc materia lor în două feluri: eliminând ceva din materie sau adăugându-i ceva. Astfel, sculptorul face o statuie ciopliind dintr-o piatră sau din marmură materialul care nu este de folos; pictorul, întinzând culori pe o pânză, face un tablou. Și creștinul, pentru a-și putea desăvârși sufletul,

trebuie să le facă pe amândouă: mai întâi, **trebuie să „cioplească” pentru a îndepărta acele lucruri care îl împiedică să dobândească o iubire desăvârșită, cum sunt patimile, alipirile neorânduite și intențiile rele**, aceasta obținându-se cu ajutorul virtuților și al sfaturilor evanghelice.

Omul, prin virtuțile morale își înfrânează patimile neobișnuite, care sunt dușmanii iubirii sfinte. În al doilea rând, **când omul sufletesc a îndepărtat, cel puțin parțial, piedicile iubirii, trebuie să se străduiască să facă în sufletul său pregătirile care să deschidă calea pentru o iubire mai desăvârșită**. Dar aceste pregătiri le fac tot virtuțile morale și sfaturile evanghelice, care lucrează mai ușor după ce i-au învins pe dușmani.

Chiar și natura face la fel în unele fenomene. Astfel, focul, pentru a aprinde o bucată de lemn, îndepărtează mai întâi din lemn acele însușiri și elemente care nu lasă focul să ardă, apoi îl încălzește până ce-l aprinde și-l face asemenea lui. Tot așa și noi, **prin intermediul virtuților, îndepărtăm obstacolele și obținem desăvârșirea, iubirea**.

Sfântul Toma de Aquino spune că desăvârșirea esențială a iubirii are trei trepte: prima treaptă, cea mai de jos, o obținem atunci când nu săvârșim păcate de moarte de bunăvoie. Această desăvârșire o au cei mai mulți, deoarece se găsește în orice păcătos care se întoarce cu adevărat și intră în harul lui Dumnezeu. A doua treaptă, de mijloc, o atingem atunci când, după ce am înlăturat piedicile și am dobândit starea cerută, putem exercita cu ușurință și râvnă acte de

dragoste divină, acte care reprezintă desăvârșirea noastră pe pământ, spre care noi trebuie să tindem. A treia treaptă, cea mai înaltă, o atinge o persoană atunci când se află într-o continuă legătură cu Dumnezeu prin iubire, făcând tot ceea ce-i place Lui. Această treaptă o ating doar sfinții din cer.

Virtutea se dobândește după multe lupte împotriva înclinațiilor rele și un suflet este virtuos atunci când rămâne liniștit și cu aceeași voință hotărâtă de a practica virtutea, în toate furtunile prin care trece. Trebuie mai întâi să îndure multe ispite și greutăți, din care, dacă iese învingător și va fi statornic în toate încercările, se poate spune că a dobândit virtutea.

Desăvârșirea noastră aici, pe pământ, spune Sfântul Toma de Aquino, nu ne cere să stăm mereu uniți cu Dumnezeu prin exercițiul neîntrerupt al iubirii, pentru că aceasta o fac numai sfinții din cer. **Datoria noastră, pentru a fi desăvârșiți aici, pe pământ, este să ne unim cu ușurință cu Dumnezeu atât cât ne permit ocupațiile pe care Dumnezeu vrea să le practicăm în lumea aceasta**.

Starea de desăvârșire în această viață este aceea în care mișcările poftelor sunt slabe și rare și se pot înfrâna cu ușurință și repede, în care păcatele lesne-iertătoare nu se fac cu deplină voință și, unindu-se sufletul cu Dumnezeu cu mai multă ușurință și pentru mai multă vreme, dorește fierbinte și se străduiește să înainteze tot mai mult în desăvârșire.

Sf. Bernard ne spune că **de la toți se cere desăvârșirea creștinească, dar nu de la toți la fel**; dacă ești

începător, începe bine; dacă înaintezi, lucrează conform cu desăvârșirea acestei stări.

Viața unui creștin bun este ca o neîntreruptă dorință către desăvârșirea sa. Dacă nu are această dorință, nu este un creștin bun, deoarece, așa cum spune Sfântul Toma, dorințele sunt cele care dispun sufletul și-l fac pregătit să primească binele pe care îl dorește. **Nimeni nu va ajunge la desăvârșirea creștinească, dacă nu dorește cu adevărat să o obțină.**

Dorințele omului către lucrurile duhovnicești, spune Sf. Toma, își au reședința în două locuri: în mintea în care se nasc și în trup, în care uneori fiind din belșug, îl aprind către acele lucruri sfinte, ca și el să se unească cu sufletul la înaintarea în desăvârșire.

Viața creștinului trebuie să fie un exercițiu neîntrerupt de virtute, prin intermediul dorințelor sfinte.

„Așa este împărăția lui Dumnezeu: ca un om care aruncă sămânța în pământ și, fie că doarme, fie că se scoală, noaptea și ziua, sămânța răsare și crește, nici el nu știe cum”. (Marcu 4, 26-28). Deci, **dorința este piatra fundamentală prin care se ajunge la desăvârșire; cel care nu are această dorință ar trebui să și-o procure prin rugăciune și prin meditație.**

Unii creștini se mulțumesc cu a nu face păcate de moarte, dar nu se gândesc la datoria pe care ne-o impune Dumnezeu de a tinde fiecare la desăvârșirea stării sale. Isus ne spune clar tuturor: **„Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru ceresc este desăvârșit”** (Matei 5, 48). Așadar, **fiecare dintre noi este dator să aspire prin dorințe și să încerce să ajungă la desăvârșire prin faptele vieții de zi cu zi.**

Pentru că nu toți avem aceeași stare de viață - unii sunt consacrați, unii sunt căsătoriți, unii sunt singuri - și desăvârșirea este diferită. Fiecare trebuie să se desăvârșească în propria stare de viață, dar toți trebuie să aibă dorința de desăvârșire.

Cei care nu au dorința de desăvârșire, motivând că nu fac păcate de moarte, vor fi cei mai plini de cusururi și cei mai vulnerabili; cu timpul vor ajunge să fie plini de dispreț față de o viață desăvârșită, săvârșind apoi păcatul de moarte.

Motivul pentru care cei mai mulți nu fac eforturi pentru a obține desăvârșirea ce se datorează stării lor, reiese din convingerea că, păzindu-se de păcatul de moarte, trăiesc în harul lui Dumnezeu și că astfel vor ajunge la mântuire, fără atâtea mortificații.

Aceștia au uitat de datoria pe care o are fiecare: desăvârșirea potrivită stării sale de viață, la care nu poate ajunge dacă se ferește numai de păcatele de moarte, nu și de cele lesne-iertătoare. Arcașul, pentru a nimeri un anumit punct, dă drumul săgeții mai sus; tot așa trebuie să facem și noi pentru desăvârșirea noastră. **A tinde mai sus, spre desăvârșirea noastră, înseamnă nu doar să păzim poruncile, dar să urmăm și sfaturile dumnezeiești,** care ne îndeamnă să facem fapte sfinte. Focul fără căldură se stinge, zăpada fără răceală se topește, aerul fără mișcare se strică; tot așa și harul lui Dumnezeu și iubirea: fără fapte bune, care să o întărească, să o întrețină, să o apere și să o mărească, dispăre și moare. Sufletul care a pierdut harul lui Dumnezeu din lene și nepăsare pentru că nu a vrut să facă bine, este într-un pericol mare de a se pierde pe veci. Altfel spus, **pentru**

a fi un creștin bun, nu ajunge să nu facem răul, dar trebuie să facem binele pe care putem să-l facem. Și iarăși, răul pe care îl facem, Dumnezeu îl iartă, dar binele pe care nu l-am făcut, nu se mai face niciodată.

Prin urmare, pentru a ajunge la desăvârșire, primul lucru pe care trebuie să-l facem este de a ne aprinde dorința; dar, pentru aceasta, trebuie să ne îndreptăm mai întâi greșelile, fie ele mici sau mari, căci Sfântul Ambroziu spune: „Mai întâi trebuie să te vindeci și apoi, prin virtuți, să ajungi la desăvârșire”.

Dorința vine de la Dumnezeu; dacă nu o avem, o putem obține prin rugăciune și meditație. „Cereți și vi se va da...” (Matei 7,7), a spus Isus! **Să cerem cu toții de la Bunul Dumnezeu să ne dea dorința de a fi desăvârșiți, de a fi sfinți!**

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Calea desăvârșirii nu constă în a avea calități excepționale: a vorbi limbi noi, a cunoaște toate tainele, a înfăptui gesturi eroice. Ea consistă, în schimb, în caritate – agape – adică în iubirea adevărată, aceea pe care Dumnezeu ne-a făcut-o cunoscută în Isus Cristos.

Iubirea este darul „cel mai mare”, care dă valoare tuturor celorlalte, și cu toate acestea „nu se laudă, nu se umflă de mândrie”, din contra, „se bucură de adevăr” și de binele altuia. Cine iubește cu adevărat „nu caută propriile interese”, „nu ține seama de răul primit”, „toate le iartă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le îndură” (cf. 1 Cor 13,4-7).

La sfârșit, când ne vom întâlni față în față cu Dumnezeu, toate celelalte daruri vor înceta; singurul care va rămâne în veci va fi iubirea, căci Dumnezeu este iubire și noi vom fi asemenea lui, în comuniune desăvârșită cu el. Acum, în timp ce suntem în această lume, iubirea este semnul distinctiv al creștinului. Este sinteza întregii sale vieți: este sinteza a ceea ce crede și a ceea ce face.

(Papa Benedict al XVI-lea)